

LBRIS

We know
books

MONICA MURPHY

**UN MILION
DE SĂRUTURI
ÎNTR-O VIAȚĂ**

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA CERNAT

LITERA
București

Capitolul 1

Crew

Au trecut trei ani, patru luni, două zile și câteva ore de la prima clipă în care am zărit-o.

Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Blestemul absolut al existenței mele.

A sosit la internatul Lancaster Prep în prima zi a primului nostru an de liceu, și nimeni nu știa cine era. Inocentă și lipsită de experiență, deschisă și primitoare, având mereu pe față zâmbetul acela nenorocit. Toate fetele din clasa noastră au căzut imediat pradă farmecelor ei. O urmăreau peste tot pe unde mergea. Voiau cu disperare să fie prietene cu ea, ba chiar se luptau pentru mult râvnitul rol de *cea mai bună* prietenă. Îi copiau eleganța naturală, și toată școala vuia de fiecare dată când își aranja părul într-un mod diferit sau când își punea o pereche nouă de cercei, pentru numele lui Dumnezeu.

Chiar și fetele mai mari erau atrase de ea. Captivate în totalitate de o fată aparent inocentă, cu ochii verzi, care abia dacă îmi spusese două vorbe de când ajunsese aici.

Am auzit de la mai mult de o persoană că o sperii. O intimidez. Sunt toate lucrurile de care se teme, așa cum ar trebui.

Aș copleși-o. Aș consuma-o în totalitate – și m-aș bucura de fiecare secundă.

Iar ea știe asta.

Suntem diferiți din toate punctele de vedere la care te-ai putea gândi, dar suntem, de asemenea, egali fără să o recunoaștem. Este cel mai ciudat lucru posibil.

Este un lider pe care toată lumea îl urmează și, la fel ca mine, conduce școala din umbră. Dar coroana ei este ușoară. Făcută din vată de sticlă și efervescentă diafană – și fără nici o așteptare. În timp ce a mea este grea și împovăraătoare, aducându-mi aminte de datoria față de familie. Față de numele meu.

Față de familia Lancaster.

Suntem una dintre cele mai bogate familii din țară, dacă nu chiar din lume. Cu o moștenire care datează de generații. Școala asta îmi aparține, literalmente, la fel ca toată lumea din ea. Cu excepția unei singure persoane.

Ea nici măcar nu se uită la mine.

– De ce te holbezi?

Nici nu mă deranjez să mă uit în direcția celui mai bun prieten al meu, Ezra Cahill, când îmi pune această întrebare idioată. Suntem la intrarea principală a școlii, în luna de după vacanța de Ziua Recunoștinței, iar aerul aspru al dimineții este atât de rece, încât reușește să se strecoare prin haina mea groasă de lână. Ar fi trebuit să port o haină mai groasă. Și sub nici o formă nu am de gând să mă duc înăuntru. Nu încă.

Fac asta aproape în fiecare dimineață: aștept sosirea reginei, până în ziua în care chiar are să mă bage în seamă.

În acest moment, șansele sunt nule.

– Nu mă holbez, îi răspund lui Ez într-un final, pe un ton sec.

Nepăsător.

În aparență, mă comport ca și cum nu mi-ar păsa de nimeni și de nimic. Este mai ușor așa. Credeți-mă, sunt perfect conștient că sunt un clișeu, dar pentru mine funcționează. Să-ți pese înseamnă să recunoști că ești vulnerabil, iar eu sunt cel mai puțin vulnerabil nenorocit din întreaga școală. Nimic nu mă afectează. Nimeni nu are așteptări de la mine. Frații mei mai mari cred că sunt cel mai norocos dintre noi, dar eu nu sunt de aceeași părere.

Măcar ei sunt apreciați constant. Uneori, am impresia că tatăl meu uită că exist.

– O cauți din nou.

Întorc deodată capul către Ezra și îl fixeze cu o privire rece, dură, deși mă ignoră, singurul semn că mă vede fiind rânjetul de pe buzele lui.

– Când nu fac asta?

Întrebarea mea e tăioasă. Precum o palmă peste față, nu că lui i-ar păsa.

Nenorocitul chiar râde de mine.

– La naiba cu așteptarea asta! Cât timp a trecut? Ar trebui să vorbești cu ea.

Îmi schimb poziția, lipit de stâlpul rece de care mă sprijin, cu corpul relaxat. Degajat. Deși, în interior, fiecare mușchi e încordat, o privesc încă o dată. Încă o dată.

Întotdeauna.

Wren Beaumont.

Merge agale pe aleea care duce spre intrarea în școală. Spre mine. Cu un zâmbet cald, radiază lumină, aruncându-și raza unică asupra tuturor celor pe lângă care trece, făcându-i să intre într-o transă. Salută pe toată lumea, mai puțin pe mine, cu vocea ei ascuțită, spunând bună dimineața pe un ton plăcut, ca și cum ar fi nenorocita de Albă-ca-Zăpada. Dulce și prietenoasă și atât de frumoasă, că aproape te doare să o privești prea mult timp.

Îmi arunc ochii spre mâna ei stângă, unde zăresc inelul de aur care i se potrivește perfect pe degetul inelar, decorat cu un diamant mic, simplu. Un inel de promisiune pe care l-a primit la una dintre ceremoniile acelea îngrozitoare unde o grămadă de viitoare debutante preadolescente sunt puse să defileze într-o mare de rochii pastelate cu croieli modeste. Nici un centimetru de piele vizibil.

Partenerii lor sunt tații acestora, bărbați importanți din societate, cărora le place să dețină lucruri, inclusiv femei. Precum fiicele lor. Cândva de-a lungul seriei, sunt obligate să treacă printr-o ceremonie dureroasă, în timpul căreia se întorc spre tații lor și repetă un jurământ de castitate în vreme ce inelul le este strecurat pe deget. Ca și cum ar fi o nuntă.

Incredibil de ciudat, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucur că tatăl meu nu a făcut-o pe Charlotte, sora mea mai mare, să treacă prin porcăria asta. Pare să fie ceva ce i-ar fi făcut plăcere.

Micuța noastră Wren este virgină – și e mândră de asta. Toată lumea din campus știe despre discursurile pe care li le ține celorlalte fete, încurajându-le să se păstreze pentru viitorul soț.

E demn de milă.

Când eram mai mici, fetele din clasa noastră o ascultau pe Wren și erau de acord cu ea. Trebuiau să se păstreze. Să-și aprecieze corpul și să nu ni-l ofere nouă, niște creaturi dezgustătoare și inutile. Dar apoi toți am crescut și am început să avem relații sau întâlniri. Una câte una, fiecare dintre prietenele ei și-a pierdut virginitatea.

Până când Wren a rămas singura virgină din anul terminal.

– Îți pierzi timpul cu ea, Lancaster, spune celălalt cel mai bun prieten al meu, Malcolm. Nenorocitul e mai bogat decât Dumnezeu și e din Londra, așa că toate fetele cedează în fața lui, datorită accentului său britanic. Nici măcar nu trebuie să le ceară. E o puritană, și știi asta.

– Acesta e doar parte din motivul pentru care o dorește, intervine Ezra, știind adevărul. E disperat să o corupă. Să fure toate acele prime dăți de la viitorul soț legendar pe care îl va avea într-o zi. Cel pe care îl va durea undeva dacă este sau nu virgină.

Prietenul meu nu se înșală. Exact asta vreau să fac. Doar ca să spun că pot. De ce să te păstrezi pentru un bărbat fals care nu va face altceva decât să te dezamăgească în noaptea nunții?

Atât de prostesc.

Malcolm o privi îndelung pe Wren când se opri să discute cu un grup de fete, toate mai mici decât ea. Fiecare se agita în jurul ei, de parcă ar fi fost pasărea-mamă, iar ele – puii care depindeau de ea, dornici de o fărâmă de atenție.

– Nu m-ar deranja să mi-o trag și eu cu ea, murmură Malcolm, mijind ochii în timp ce continuă să se uite la ea.

Îi arunc o privire criminală.

– Dacă o atingi, ești mort.

Își lasă capul pe spate și începe să râdă.

– Te rog. Nu sunt interesat de virgine. Prefer ca femeile cu care umblu să aibă puțină experiență.

– Cu siguranță, nu-mi place când sunt speriate de un penis, adaugă Ezra și se apucă de turul pantalonilor, în mod sugestiv.

Ignorându-i, îmi îndrept din nou atenția spre Wren, admirând-o în întregime. Jacheta bleumarin cu simbolul Lancaster pe ea, cămașa albă cu nasturi pe dedesubt, sânii care împing țeșătura. Fusta plisată care se oprește deasupra genunchilor. Mereu modestă, Wren a noastră. Șosetele albe cu dantelă și încălțările Doc Marten Mary Janes în picioare.

Micul ei semn de rebeliune, deși unul minor. Pantofii aceia au înnebunit toate fetele de la Lancaster Prep atunci când a apărut la școală purtându-i, în prima zi de după vacanța de iarnă din primul an de liceu. Fetele au fost șocate. Toată lumea de la Lancaster purta mocasini. Era o regulă nescrisă.

Până la Wren.

Până la începutul celui de-al doilea an de liceu, aproape toate fetele care învățau la Lancaster purtau Mary Janes în picioare, Doc Marten și alte firme. E amuzant cum nici una dintre cele care poartă acele încălțări nu mă tulbură așa cum o face Wren.

Pantofii aparent inocenți și șosetele de fetiță. Fusta plisată și obrajii îmbujorați și felul în care merge întotdeauna prin campus în pauza de prânz, cu o acadea în gură, cu buzele roșii de la bomboană. O văd cu acadeaua între buze și nu pot decât să mi-o imaginez în genunchi în fața mea. Cu mâna pe mădularul meu, în timp ce îl bagă în gura ei primitoare, iar inelul acela nenorocit, pe care i l-a dăruit scumpul ei tată, strălucind în lumină.

Asta vreau. Să o văd pe Wren în genunchi, implorând pentru mădularul meu. Plângând după el când o resping. Pentru că o să o resping până la urmă. Eu nu vreau relații. Reprezintă o slăbiciune de care nu am nevoie. Am văzut cum s-a purtat tatăl meu cu frații mei atunci când aceștia au venit cu o femeie pe care să o prezinte familiei. Grant și prietena lui, care lucrează pentru el... Bineînțeles că tata s-a dat la ea. Celălalt frate al meu, Finn, nici măcar nu încearcă să aducă vreo femeie în preajma familiei.

Nu că l-aș putea învinovăți.

Și apoi mai e sora mea, Charlotte. Tatăl meu a vândut-o celui care a oferit mai mult, iar acum e căsătorită cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaște. E un tip de treabă, dar un idiot.

Nu am de gând să-l las pe tata să-și bage nasul în relațiile mele. Și cum evit asta?

Nu am una.

Mă gândesc la vărul meu, Whit. Cum a fost implicat într-un mic scandal în ultimul lui an la Lancaster Prep împreună cu fata cu care urmează să se căsătorească. Au chiar și un copil, în afara căsătoriei, scandalul suprem pentru un Lancaster. Propria mea mamă spune despre viitoarea soție a lui Whit că este un gunoi, dar asta i se întâmplă unei familii ca a noastră. Reputația ne precedă și, uneori, ajunge să fie pătată.

De multe ori.

Iar logodnica lui Whit nu e un gunoi. E îndrăgostită de el, și nimeni nu acceptă prostiile lui cum o face Summer.

Wren se apropie, iar eu stau mai drept, încercând să-i întâlnesc privirea, dar, ca de obicei, refuză să se uite la mine. Aproape izbucnesc în râs când îi spune bună dimineața lui Malcolm. Lui Ezra.

Nu-mi adresează nici măcar un cuvânt când trece pe lângă mine, intrând în clădire fără să se uite înapoi, urmată de fetele mai mici, care îmi aruncă o privire, cu ochi de căprioară, fiecare dintre ele.

În momentul în care ușa se închide, Ezra începe din nou să râdă, lovindu-și genunchiul pentru a atrage atenția.

– De cât timp încerci să-i atragi atenția acelei fete? Iar ea tot te ignoră. Renunță!

Oare nu-și dau seama că provocarea e ceea ce mă face să continui? Nu înțeleg?

– Organizează o petrecere, să știi, spune Malcolm când Ezra se oprește din râs.

– Pentru ce? întreb iritat.

– Ziua ei. Dumnezeuule! Malcolm clatină din cap. Pentru cineva care se presupune că e obsedat de Wren Beaumont, nu știi prea multe despre ea, nu-i așa?

– Nu sunt obsedat. Mă îndepărtez de stâlp și mă apropii de prietenii mei, având nevoie de fiecare detaliu. Când e petrecerea?

Mai avem trei săptămâni până la vacanța de iarnă, ne chinuim să lucrăm la proiecte și ne pregătim pentru examenele finale din ultimul semestru al ultimului an și suntem deja epuizați. Mă dau peste cap pentru note care nu contează, din moment ce nu am de gând să merg la facultate când termin liceul. Am obținut acces la primul dintre cele trei fonduri fiduciare când am împlinit 18 ani, în septembrie. În plus, frații mei vor să lucrez pentru ei la firma de imobiliare. De ce să merg la facultate când pot să-mi obțin licența de agent imobiliar și să cuceresc lumea vânzând case de lux și corporații-gigant? Frații mei au divizii atât rezidențiale, cât și comerciale.

Ceea ce mi-aș dori cu adevărat ar fi să călătoresc prin lume pentru un an sau doi după ce termin liceul. Să nu muncesc niciodată. Să mă bucur de cultură și mâncare. De peisaje și de istorie. Într-un final, pot să mă întorc la New York, să încep să muncesc pentru a-mi obține licența de agent imobiliar și să mă alătur afacerii fraților mei.

Am opțiuni, în ciuda a ceea ce ar putea crede tata.

– Ziua ei e, de fapt, de Crăciun, dar a spus că va organiza petrecerea a doua zi. Ziua Cadourilor, zice Malcolm. Cea mai puțin apreciată sărbătoare, așa spune.

– O sărbătoare inventată pentru ca britanicii să primească și mai mult timp liber, dacă mă întrebi pe mine, mormăi eu.

Malcolm îmi arată degetul mijlociu.

– Dacă o organizează, sigur mă duc.

– Și eu, intervine Ezra.

Mă încrunt.

– Voi, măgarilor, ați fost invitați?

Malcolm pufnește.

– Bineînțeles. Bănuiesc că tu nu?

Clatin ușor din cap, mângâindu-mi bărbia.

– Nu vorbește cu mine. Sigur nu o să mă invite la petrecerea de ziua ei.

– 18 ani, și nu a fost sărutată niciodată, spune Ezra cu voce pițigăiată, încercând fără succes să imite o fată. Ar trebui să te strecuri la petrecere și să o ajuți, Lancaster.

– De-ar fi ea așa norocoasă, zic eu târăganat, bucurându-mă de ideea lui.

Mult prea mult.

– Familia Beaumont e putred de bogată, ne amintește Malcolm. Având în vedere toate obiectele de artă de pe pereții lor, securitatea de la petrecere va fi incredibilă. În plus, tatăl ei e cu ochii pe ea ca un vultur. De aici și inelul de promisiune de pe degetul ei.

Ezra se preface că se cutremură.

– E înfricoșător, dacă mă întrebi pe mine. Să i te promiți tatălui tău? Mă face să mă întreb ce se întâmplă cu familia aceea.

Urăsc locul în care m-au dus gândurile mele după comentariile lui Ezra. Sper din suflet că nu e nimic ciudat sau, îndrăznesc să spun, incestuos în familia Beaumont. Mă îndoiesc serios de asta, dar nu le cunosc nici pe ea, nici pe familia ei. Nu știu decât ceea ce văd, și nu văd nici pe departe atât de multe pe cât mi-aș dori.

– Au fost multe fete la școală care purtau inele de promisiune dăruite de tații lor, spune Malcolm. Toate au copiat-o pe Wren. Mai știți? Erau câteva fete din clasa noastră și cele din anul întâi când eram noi în anul al doilea.

Încep să mă enervez.

– Moda aceea a murit încet și dureros.

Sunt destul de sigur că Wren este literalmente singura care mai poartă inelul.

– Așa e, spune Malcolm rânjind obscen. Acum, sunt toate niște curve care ne imploră să le-o tragem.

Chicotesc, deși nu mi se pare foarte amuzant ce spune. Malcolm are un stil aparte de a insulta femeile care mi se pare extrem de enervant. Da, toți suntem niște misogini nesimțiți atunci când suntem împreună, dar nici unul dintre noi nu spune despre fete că sunt curve așa cum o face Malcolm.

– E un termen atât de jignitor, zice Ezra, făcându-ne pe amândoi să ne uităm la el. „Târfă“ îmi place mai mult. „Curvă“ sună... răutăcios.

– Și „târfă“ nu? râse Malcolm.

Deviem de la subiect. Trebuie să aduc conversația înapoi la Wren.

Pasărea mică și dulce care este speriată de pisica periculoasă cu colți.

Eu fiind pisica.

– Dacă chiar organizează o petrecere de ziua ei, vreau o invitație, spun, pe un ton ferm.

– Nu putem face minuni, zice Ezra cu nonșalanță, ridicând din umeri. Dar ce-i pasă lui? Deja a fost invitat. Poate ar trebui să încerci o abordare mai galantă cu Wren. Măcar o dată fii drăguț, nu idiotul grosolan care ești mereu.

De fiecare dată când o văd, mă încrunt imediat. Cum aș putea să fiu drăguț când tot ce vreau e să o răvășesc?

Să o răvășesc... adică, să i-o trag până la epuizare. O văd și sunt cuprins de dorință. Mă excit și doar când o văd sugând acadeaua. Pentru toată lumea e Wren, cea dulce și delicată.

Dar eu o văd altfel. O vreau... altfel.

Nu știu cum să explic în alt mod.

– Se încruntă și acum când se gândește la ea, evidențiază Malcolm. E o cauză pierdută. Renunță, prietene! Nu e pentru tine. Ce naiba știe el? Sunt un Lancaster, pentru Dumnezeu.

Pot face să se întâmple orice.

Cum ar fi să mă culc cu o virgină.

Capitolul 2

Wren

În momentul în care ușile duble se închid în urma mea, mă uit peste umăr, încercând să-l văd pe Crew Lancaster prin geamul opac. Dar nu reușesc să văd decât părul lui blond și capetele celorlalți prieteni ai lui. Malcolm și Ezra.

Ei nu mă intimidează așa cum o face Crew. Malcolm e doar un mare seducător cu o latură răutăcioasă. Ezra vrea mereu să se distreze.

În timp ce Crew stă acolo și se uită urât. Asta face el.

Și nu-mi place.

Mă încrunt la propriile gânduri, ultimul a părut cu adevărat nepotrivit, iar eu nu am gânduri de acest fel...

– Wren, o să stai cu noi astăzi la prânz? mă întreabă una dintre fete.

Ah! Am început să mă gândesc la Crew și am uitat ce se întâmplă în jurul meu. Cum ar fi faptul că patru fete din anul întâi mă urmează peste tot pe unde merg.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă prezint la o întrunire în timpul prânzului! Poate altă dată? zic, zâmbindu-i vag fetei care m-a întrebat.

Zâmbesc toate, deși dezamăgirea li se citește pe față când aud refuzul meu. Toate încuviințează din cap în același timp, fără tragere

de inimă, înainte să se privească și să meargă mai departe, fără să-mi spună vreun cuvânt.

E ciudat să am un club de fani când nu fac altceva decât să... exist.

Oftez și încep să merg pe hol. Presiunea de a fi perfectă pe care fetele astea o pun pe umerii mei fără să-și dea seama mi se pare uneori imposibil de învins. M-au ridicat pe un pedestal, și aș putea cădea într-o clipită. Aș ajunge o dezamăgire pentru toată lumea, iar acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Ultimul lucru pe care ele și-l doresc.

Trebuie să-mi protejez imaginea, și uneori mi se pare...

Imposibil.

E o responsabilitate mare să fiu un model de urmat pentru atâtea fete ca mine. Fete pierdute care provin din familii bogate. Fete care vor să-și găsească locul și să se integreze. Să se simtă normale și să aibă o experiență tipică la liceu.

E adevărat că ne aflăm la o școală privată, exclusivistă, la care sunt înscriși doar cei din înalta societate, și că nu e nimic normal la viața noastră, dar totuși. Încercăm să facem totul cât mai normal posibil, pentru că unii dintre noi suferă, la fel ca restul oamenilor. Cu probleme de stimă de sine, studii, presiunea așteptărilor pe care o resimțim de la familie, prieteni și profesori. Ne simțim ignorați, necunoscuți.

Știu că eu asta am simțit.

Uneori, încă simt.

Acesta este, momentan, obiectivul meu în viață – să-i ajut pe alții să se simtă confortabil și poate chiar să se simtă bine în pielea lor. Când eram mai mică, obișnuiam să cred că vreau să fiu asistentă medicală, dar tatăl meu m-a convins să renunț la această idee, bătându-mă încontinuu despre faptul că presupune multă muncă, plătită prea puțin.

Plătită puțin în opinia lui. Harvey Beaumont este bogat, a preluat afacerea cu imobiliare a tatălui său pe când avea doar 30 de ani și a făcut-o să înflorească, iar acum este miliardar. Ar fi dezamăgitor pentru el și pentru numele Beaumont ca fiica lui să devină asistentă medicală.

Este un lucru pe care nici măcar nu îl pot lua în calcul. Nu contează ce vreau.

Pentru orice mișcare vreau să fac, am nevoie de acordul lui. Sunt singurul lui copil, singura fată, și nu poate avea încredere că iau mereu decizia corectă.

Mă îndrept spre prima oră, engleză. Doar douăzeci de oameni sunt primiți în clasa noastră din ultimul an, și, bineînțeles, Crew este unul dintre ei. De când am început să merg la Lancaster Prep, am avut câteva ore împreună, dar niciodată nu a trebuit să stau lângă el sau să îi vorbesc, lucru pe care îl prefer.

Adică nu am purtat niciodată o conversație cu el. Nu cred că mă place prea mult, ținând cont de rânjetul batjocoritor pe care îl are de fiecare dată când mă privește.

Și mă privește destul de des.

Nu înțeleg de ce. Încerc, pe cât posibil, să nu mă uit în ochii lui, dar, din când în când, privesc în ochii lui albaștri și reci și nu văd decât dezgust.

Ură.

De ce? Ce i-am făcut?

Crew Lancaster e prea mult. Prea schimbător, prea misterios și prea tăcut. Prea atrăgător, magnetic și inteligent. Nu-mi place cum mă simt când se uită la mine. Tremur și am o senzație ciudată. Este un sentiment complet necunoscut și nu îl am decât în preajma lui, iar asta nu are nici un sens.

O iau pe holul unde se află departamentul de limba engleză, nerăbdătoare să ajung devreme la oră, ca să pot sta în primul rând de pe mijloc. Când prietenii mei ajung în clasă, am grijă să se așeze lângă mine, pentru ca nimeni dezagreabil să nu o poată face. Cineva precum Crew.

Cunoscându-l, dacă ar avea ocazia să se așeze lângă mine, ar face-o. Doar ca să mă tulbure.

Cred că s-ar bucura de asta.

Profesorul nostru, domnul Figueroa, nu stabilește locuri și are o atitudine foarte relaxată în timpul orei. Ținând cont să suntem în ultimul an și fiecare student a fost ales special pentru a participa la ora lui avansată înainte de începerea anului școlar, are încredere în noi

să nu facem prostii sau probleme. Vrea doar să „modeleze mințile tinere“, așa cum spune, fără restricții sau limite. Este profesorul meu preferat, și m-a rugat să fiu asistentă în semestrul din primăvară.

Am acceptat imediat, bineînțeles.

Intru în clasă și mă opresc brusc în clipa când îl văd pe Figueroa îmbrățișând pe cineva. O studentă, pentru că poartă uniforma, fusta plisată și sacoul albastru. Părul ei e castaniu-închis, o culoare pe care o recunosc, iar când el o înghiontește ușor, sare din brațele lui și se întoarce spre mine.

Maggie Gipson. Prietena mea. Cu fața brăzdată de lacrimi care se usucă, își trage nasul, clipind la mine.

– Oh, hei, Wren!

– Maggie. Mă duc spre ea și cobor vocea ca Fig să nu ne audă. Așa ne-a spus să i ne adresăm, deși toți băieții își bat joc de poreclă pe la spatele lui. Bănuiesc că sunt geloși de relația pe care o are cu noi, fetele. Ești bine?

– Sunt bine. Își trage iar nasul și clatină din cap. Ceea ce-mi spunea că nu e bine deloc, dar nu pot să insist. Nu când suntem în clasă. Doar că... m-am certat din nou cu Franklin noaptea trecută.

– Of, nu! Îmi pare rău!

Franklin Moss este iubitul ei, de care se desparte și cu care se împacă destul de des, și pare un tip foarte solicitant. Întotdeauna o presează să facă tot felul de lucruri sexuale. Trebuie doar să fie mai sigură pe ea pentru a-i spune „nu“ și a vorbi serios.

Dar nu-i spune niciodată „nu“. Deja a făcut sex cu el de mai multe ori, dar asta tot nu contează. Nu o iubește așa cum ar vrea ea.

Cred că e din cauză că a cedat prea devreme, dar nu vrea să mă asculte. După ce am trecut în anul al doilea, sexul a devenit din ce în ce mai excesiv, una câte una prietenele mele sacrificându-se pentru băieții care le implorau să se culce cu ei. Cel puțin, acesta era cuvântul pe care îl folosea tatăl meu în situații de genul: sacrificiu.

Majoritatea nu s-au ales decât cu inima frântă, și îmi stau pe limbă cuvintele „ți-am spus eu“ de fiecare dată când vin la mine să se plângă, deși asta nu se întâmplă des. Sau nu se *mai* întâmplă.

Știu toate ce părere am. Știu ce aș putea să le spun. Preferă să mă evite decât să audă adevărul.

– O să fie bine, Maggie. Ține capul sus, zice Fig, cu voce blândă și ochii strălucind în timp ce o privește.

Mă uit la el și simt că mi se ridică părul pe ceafă când privesc de la unul la altul. Felul în care spune asta, felul în care se uită la ea... e foarte familiar.

Prea familiar.

Alți elevi încep să intre, vorbind între ei tare și jovial. Mă așez în bancă, îmi deschid ghiozdanul și îmi scot caietul și creionul, pregătindu-mă de începutul orei. Maggie face același lucru, privindu-l încontinuu pe Fig, care ocolește catedra și se așază pe scaun, iar câteva fete din clasă merg să discute cu el. Toate chicotesc când le spune ceva, iar sunetul mi se pare enervant.

Mă uit la Maggie cum îl privește, uimită de gelozia din ochii ei. Hmm.

Nu-mi place nici asta.

Chiar când sună clopoțelul, Malcolm și Crew intră în clasă, așa cum fac de obicei. Uneori, întârzie, dar Fig nu-i notează niciodată că au întârziat.

Mă uit în altă parte în ultima secundă, pentru că nu vreau să am contact vizual cu Crew, dar e inutil. Mă țintuiește cu privirea, ochii lui albaștri părând să-i penetreze pe ai mei, și mă holbez la el puțin mai mult decât trebuia, iar gura mi se usucă.

Să te uiți la Crew e ca și cum ai fi prins într-o capcană. E aproape înfricoșător câtă putere pare să aibă doar cu o privire.

Numele lui e pe clădire. Familia lui deține Lancaster Prep de sute de ani. Este cel mai privilegiat elev al acestei școli. Obține orice vrea. Toate fetele îl doresc. Toți băieții vor să fie prieteni cu el, dar el ignoră pe aproape toată lumea. Chiar și pe multe dintre fete.

Urăsc să recunosc asta, dar eu și Crew semănăm puțin. Doar că ne trăim zilele în mod diferit. El este dur și intolerant, iar eu sunt mult prea bună. Încerc să fiu drăguță cu toți cei pe care îi întâlnesc, iar ei vor ceva de la mine. El e rău și disprețuitor, și toată lumea vrea mai mult.

E ciudat.

Reușesc într-un final să-mi iau ochii de la Crew când Fig se așază în fața tablei albe, iar vocea lui puternică îmi atrage

atenția când începe o prelegere despre următoarea noastră lectură, *Marele Gatsby*. Nu am mai citit nimic de Fitzgerald până acum și sunt nerăbdătoare.

– Wren, poți să rămâi câteva minute după oră? O să-ți dau scuti-re, îmi zice domnul Figueroa și îmi întinde un exemplar al cărții pe care o avem de studiat.

– Sigur, spun încuviințând din cap și zâmbesc.

El îmi zâmbește înapoi.

– Bun. Vreau să te întreb niște lucruri.

Curioasă, îl observ cum se îndepărtează. Despre ce vrea să discute cu mine? Mai avem trei săptămâni până la vacanța de iarnă, ceea ce înseamnă că mai este mai mult de o lună până voi deveni asistenta lui, în semestrul din primăvară.

Nu știi despre ce altceva am putea discuta.

– Ce vrea?

Mă uit la Maggie, care mă privește mijind ochii.

– Te referi la Fig?

– Da, mă refer la Fig. La cine altcineva?

Tonul ei e meschin. Ca și cum ar fi supărată.

Mă las puțin pe spate pe scaun, simțind nevoia să mă distanțez.

– M-a rugat doar să rămân puțin după ore. A spus că vrea să discute ceva cu mine.

– Probabil are legătură cu mine și cu ce ai văzut. Mă privește cu subînțeles. Probabil îți va cere să nu vorbești despre asta. Nu vrea să știe nimeni.

– Să știe ce?

Adică înțeleg oarecum ce vrea să sugereze, dar e imposibil ca Maggie să se... încurce cu profesorul nostru, nu? E cu Franklin de mai bine de un an. Au o relație destul de serioasă, deși s-au certat cam des în ultima vreme. Maggie spune că relația lor este foarte pasională din toate punctele de vedere și pare a fi ceea ce-și dorește. Dar de ce ai vrea să fii cu un tip pe care îl iubești și îl urăști în aceeași măsură? Asta nu are nici un sens pentru mine.

– Despre prietenia noastră, prostuțo. Se uită iar după Fig, care se îndreaptă spre catedră, cu o privire visătoare. Una pe care probabil

o afișează în mod normal când se uită la iubitul ei, nu la profesorul nostru. Oamenii nu ar înțelege.

– Eu sigur nu înțeleg, răspund.

Maggie chiar izbucnește în râs.

– Evident. Știi, Wren, poți fi destul de moralistă.

Sunt jignită. Oare ăla chiar e un cuvânt?

– Crezi că sunt moralizatoare?

– Uneori, zice și ridică din umeri. Ești așa perfectă în tot ce faci și ai aceleași pretenții de la toată lumea, ceea ce e imposibil. Iei note mari și *niciodată* nu faci probleme. Profesorii și angajații te adoră. Faci voluntariat cu fiecare ocazie, iar fetele mai mici nu cred că ești capabilă să greșești.

Înșiră toate acele lucruri de parcă ar fi defecte, nu calități.

– Și tu ce crezi despre mine?

Mă pregătesc, simțind că nu o să-mi placă ce aud.

Oftează, uitându-se la mine.

– Cred că ești o fată naivă care a fost protejată întreaga viață. Și, când lumea reală o să te lovească, o să ai un șoc imens.

Fix în acel moment, se aude clopoțelul, iar Maggie nu ezită. Se ridică, își deschide rucsacul și își îndeasă cărțile înainte să plece fără să mai spună vreun cuvânt. Nici măcar un „la revedere“ mie sau lui Fig.

Toți ceilalți elevi pleacă repede, chiar și Crew, care nu se uită înspre mine. Prea ocupat să rânjească la Malcolm legat de ceva.

Ceva despre care cu siguranță nu vreau să știu.

Rămân la locul meu, brusc neliniștită de motivul pentru care domnul Figueroa ar vrea să discute cu mine. Îmi pun ghiozdanul pe bancă, îndes exemplarul vechi din *Marele Gatsby* în buzunarul din față și, când îmi verific telefonul, văd că am un mesaj de la tatăl meu.

„Sună-mă când poți.“

Simt un gol în stomac. De obicei, când îmi dă mesaj să îl sun, nu e semn bun.

– Nu am oră acum. Fig se duce și închide ușa clasei, blocând zgomotul ce se auzea de pe hol. E dubios de liniște. Bun, este momentul perfect să... stăm de vorbă.

Îmi pun mâinile pe ghiozdan și îi zâmbesc slab, încercând să țin sub control emoțiile care se adună în interiorul meu.

– Bine.

Se duce spre banca de unde tocmai a plecat Maggie și se așază, privindu-mă cu căldură. Inspir adânc și îmi readuc aminte că Fig nu vrea mai mult decât ajutorul meu. În ciuda bârfelor și a zvonurilor pe care le-am auzit despre el și alte eleve de-a lungul anilor, nu ar încerca niciodată așa ceva cu mine.

Fig știe că nu e cazul.

– Despre ce vreți să vorbim? îl întreb când nu spune nimic, urând cât de sugrumată sună vocea mea.

Ca și cum aș încerca să flirtez cu el, deși este ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Își înclină capul, privindu-mă.

– Faci 18 ani săptămâna viitoare, nu-i așa?

Clipesc la el, surprinsă de faptul că știe acest lucru. Sunt convinsă că l-ar putea afla din dosarul meu, dar de ce i-ar păsa? Oare profesorii au acces?

– Da. Pe 25 decembrie, răspund agale, cu o privire întrebătoare.

Unde vrea să ajungă cu asta?

Zâmbește călduros.

– Un copil al Crăciunului. Ce drăguț!

– De fapt, e oribil. Oamenii îți oferă cadouri împachetate în hârtie roșie imprimată cu Moș Crăciun.

Dumnezeule, par atât de nerecunoscătoare, dar doar spun adevărul.

– Este un păcat capital?

Ridică din sprâncene, cu ochii licărind. Sunt convinsă că mă tachinează, dar nu înțelege cum e cu adevărat.

Nimeni nu înțelege, decât dacă ziua lor pică în aceeași zi cu o altă sărbătoare mare, precum a mea.

– Nu aș spune că e chiar atât de rău. Doar că nu e plăcut ca ziua ta de naștere și Crăciunul să fie în același timp. Ziua ta nu e niciodată la fel de specială ca a cuiva născut în iunie sau altcândva, îi explic.

– Sunt convins, zice încuviințând din cap, pe un ton solemn. Păi, Wren, mă bucur că vei fi asistenta mea semestrul viitor!

Sunt recunoscătoare că a schimbat subiectul. Nu vreau să vorbesc despre nimic personal în ceea ce mă privește.

– Și eu mă bucur.

Sunt doar încântată de ora liberă de semestrul viitor. Am auzit că e destul de ușor să fii asistenta lui. Nu-ți cere să faci prea multe.

– O vei înlocui pe Maggie. De asta plângea mai devreme. I-am spus că nu mai e nevoie să fie asistenta mea.

Mă străbate un fior de alarmă ce mă face să îngheț.

– Ce vreți să spuneți? Credeam că în fiecare semestru aveți mai mulți asistenți.

– Am, încă am. Dar cu Maggie... nu mergea. Se apleacă peste catedră, apropiindu-se de mine. Atât de aproape, că nu mă pot abține și mă trag înapoi. Uneori, e prea săcâitoare.

Vorbește încet, ca și cum mi-ar spune un secret.

Simt cum mă cuprinde neliniștea.

– Săcâitoare în ce fel?

Când ezită, regret întrebarea. Poate nu voiam să știu.

– I-am dat numărul meu de telefon. În caz că apare vreo urgență sau dacă are nevoie să mă contacteze. Nu am crezut că va fi o problemă.

Dacă așa spune el. Mi se pare o idee îngrozitoare. Un profesor să-i dea numărul lui unei eleve? Asta e o limită care probabil nu ar trebui trecută.

– Și nu încetează să-mi dea mesaje. A devenit... o problemă, continuă el.

O problemă pe care și-a creat-o singur așa vrea să-i spun. Dar îmi țin gura.

– Sper că, dacă e să facem schimb de numere de telefon când vei deveni asistenta mea, semestrul viitor, nu o să reacționezi așa. Caut pe cineva mai puțin... entuziasmat. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Zâmbetul lui, atitudinea lui par relaxate, ca și cum nu ar fi mare lucru.

Dar simt o tensiune în el, dincolo de suprafață. Doar că nu vrea să o arate.

Mi-e greu să fiu de acord cu ceea ce încearcă să-mi spună. Nu am de gând să-i dau vreodată numărul meu de telefon. E nepotrivit. Și nu mă interesează să am o altă relație cu el decât cea de elev-profesor.

Mă face să mă întreb ce s-a întâmplat cu adevărat între Maggie și Franklin și dacă Fig a avut ceva de-a face cu asta.

– Ar trebui să plec. Mă ridic și îmi arunc ghiozdanul pe umăr. Nu vreau să întârzii prea mult la următoarea oră.

Aproape ajung la ușă, când mă strigă. Întepenesc cu mâna pe clanță, și, când mă uit peste umăr, Fig stă direct în fața mea.

Mult prea aproape.

– Ți-ai uitat scutirea. Îmi înmânează cunoscuta hârtie albastră. Nu vrei să te marcheze ca întârziată.

Mă întorc cu fața la el și iau scutirea, urând faptul că o ține strâns, făcându-mă să trag de ea, apropiindu-mă și mai mult de el. Într-un final, mă lăsă să o iau, zâmbind, cu o privire periculoasă.

– Mulțumesc! îi zic încet, întorcându-mă spre ușă.

– La revedere, Wren! spune el când eu deschid ușa.

Nu-i răspund în vreme ce mă fac nevăzută.